

13. Francie 2012 – Riviere Saône, Canal de Rhône au Rhin

Zimní příprava na naši další plavbu tentokrát trvala trochu déle. Především nás čekalo rozhodnutí o prvním rozšíření naší posádky. Do hry vstoupil náš vnouček jedenáctiletý Kája, tedy zpočátku spíše jeho rodiče. Vznikla otázka, jestli nám svého synka svěří, když slyšeli o našich problémech na lodích v minulosti. Nakonec jsme dostali souhlas a důvěru. Aby toho nebylo málo, rozhodli jsme se přibrat třetího plavčíka, našeho ročního zlatého retrívra Vendy. A tak pro tuto lodní kroniku už musíme přejít na změnu oslovení prvního plavčíka – místo Káji to už bude mamina, jak je to zvykem v životě.

Pro naši plavbu v tomto roce na začátku června jsme vybrali opět Francii, tentokrát znovu oblast Burgundska. Od řeky Saône se přiblížíme ke kanálu du Centre z druhé strany naší plavby v roce 2006. K tomuto výběru jsme došli také z důvodu, že to je poměrně blízko z domova a chtěli jsme zatížit cestou naši Vendy co nejméně. Přesto jsme najeli s naším Scénicem skoro 2.500 km.

Příprava na cestu byla tentokrát trochu odlišná. Rozšíření posádky o Káju a Vendy se muselo projevit v rozšíření našich zásob i dalších potřeb. V Renaultu jsme museli udělat změny zasedacího pořádku, pro Vendy jsme sklopením dílu zadní sedačky uspořádali ležení s přímým kontaktem spolucestujícího na druhé části zadní sedačky.

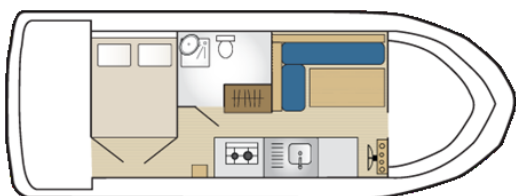
Naplánovali jsme cestu přes německé město Rottweil, známé také milými pejsky Rottweillery. Měli jsme v úmyslu navštívit místní aquapark. To jsme nakonec přímo ve městě odpískali, protože nebyla chuť a bylo chladno. Nakonec jsme ten den dojeli až do Colmaru, do hotelu F1 v blízkosti malého dopravního letiště. Po ubytování jsme si udělali krátkou procházku po městě a kolem letiště. I s Vendy jsme na pokoji povečeřeli a chtěli jsme se uložit ke spánku. Jenže naproti našemu pokoji se ubytovali hosté taky se psem. Oba psi se pak na dálku asi kamarádili, neustále některý z nich vystartoval ke dveřím pokoje a štěkal na toho druhého. Na spaní to nebylo. Po marném úsilí Vendy zklidnit, jsem nakonec s ní vyrazil ven a uložili jsme se do auta. Vendy spala v klidu až do rána, já jsem trochu trpěl malým pohodlím na sklopené přední sedačce a taky zimou. V noci bylo opravdu chladno. Nakonec jsem před šestou hodinou vyrazil s Vendy na procházku okolím a nějak v pohybu jsme přečkali až do doby, než se mamina a Kája probudili, abychom se mohli ještě na pokoji nasnídat. Socha Svobody ve Francii? Asi nějaká kopie.

Dopoledne jsme dojeli do Besançonu. Krásného historického města, které je obklopeno právě kanálem de Rhône au Rhin. To je nejlépe viditelné ze starobylých hradb, kam jsme taky nejdříve vylezli a kochali se panoramaty. Procházku po městě jsme zakončili kvalitním obědem v restauraci pod hradbami.

Ale to už byl čas na poslední přesun k mateřskému přístavu společnosti France Passion Plaisance. Měli jsme rezervovanou loď Espade 850 Fly. Ložnice s dvoulůžkem (mamina s Kájou), další lůžko v obývacím prostoru (pro mne). Loď 8,5m dlouhá, 3,2m široká s druhým kormidlem na vrchní terase.

V přístavu společnosti FPP v Pontailleur sur Saône jsme převzali loď při standardních povinných procedurách, tedy dvouhodinová instruktáž a zkušební plavba. Taký jsem pro Káju půjčil kolo, ale na celé cestě se z lodi sundalo jen jednou, Kája kolo odsoudil jako nepoužitelný krám. Fouňa. Pak už jsme mohli nanosit svoje početná zavazadla a přesvědčit Vendy, aby po kovových rostech přešla na můstek a nalodila se s námi. Moc se jí nechtělo, bála se toho rostu. Na loď ji dostat už nebyl problém, když tam skočila za oběma plavčíky. Udělali jsme jí místečko, ale většinou byla neustále za námi, kam jsme se hnuli. Největší problém byl, že by chtěla za námi i na vrchní terasu, odkud jsme loď řídili když bylo dobré počasí. Vždy musel být někdo dole v kajutě nebo na dolní terase, jinak by se snažila překonat příkrý kovový žebřík.

Ještě mi zbývá vysvětlit procesy související s Vendy. Důležité je, že jsme jí mohli nechat misky s granulemi a vodou stále naplněné, protože Vendy je už z domova navyklá žrát a pít podle své chuti a potřeby, nikdy nečeká na přídel. A druhý zvyk je trochu problematičtější při plavbě na lodi. Nikdy by neudělala svoji potřebu, malou i velkou, na podlaze, v písku nebo na betonu či dlažbě. Vždy jen v trávě. Je to dobré pro čistotu, ale museli jsme to sledovat, včas přistát a najít nějakou louku, park nebo alespoň pruh trávy v blízkosti uvázané lodi. S tím musíme počítat i na procházkách po městech.

Odplouváme z loděnice v 16:00 hodin. Jako obvykle, zastavujeme brzy na uklidňující kávu, tentokrát u Lamarche sur Saône. Kája si už zvyká na kormidlování a asi se mu to líbí. K prvnímu nočnímu zastavení uvažujeme u městského mola v Auxonne. Procházka po městě je za hezkého počasí příjemná.

Dopoledne po snídani se vydáváme průplavem k prvnímu zdymadlu (výška 1,83m). Řízení provozu zdymadla je tentokrát pro nás novinkou, potáhnutím tyče zavěšené nad vodou ve výšce, která vyhovuje i naší malé lodi. Kája se na ni pověsí a po chvíli už vidíme přípravu zdymadla na naše proplutí. Ještě jedno zastavení na kávu u Mailly le Port, kde se Vendy vyvenčí a vykoupe a už nás čeká odbočení z řeky do kanálu du Rhône au Rhin. Tady hned na začátku dostaneme od obsluhy prvního zdymadla dálkové ovládání pro řízení dalších zdymadel. Zdymadlo je 3,1m vysoké, další 2 zdymadla 2,6m. Teprve po dalších 3 zdymadlech (opět výška kolem 2,8m) hledáme molo k uvázání, abychom dali pauzu na oběd.

Odpoledne jsme pokračovali kolem velkého chemického komplexu, jeden velký humus. Tady jen rychle proplout. Navečer jsme dorazili do města Dole, kde jsme na noc uvázali u městského mola. Je potřeba vysvětlit plán naší trasy. Původní záměr byl pokračovat po kanálu z Dole až do Besançonu. Na doporučení instruktora v mateřském přístavu a taky po vlastním uvážení, jsme tuto myšlenku opustili, taky proto, že to bylo celkem 104km docela venkovskou pustou krajinou a 34 zdymadel, což by byla docela nádeničina. Nic jiného bychom už pak nestihli. Místo toho jsme se rozhodli v Dole loď otočit a navštívit další místa kolem řeky Saône.

Město Dole bylo opravdu zajímavé a hodno velké vycházky. Všichni unavení jsme nakonec poseděli na lodi. Ráno se jako obvykle Kájovi moc stávat nechtělo, i když snídaně byla připravená.

Odplováme tedy z Dole za chladného a deštivého počasí, musíme nasadit nepromokavé bundy a kormidlovat loď z vnitřní kajuty. Na zdymadle Price d'eau při uvazování lodi je Vendy hodně netrpělivá a z paluby lodi skáče na břeh zdymadla. Vlhko a kluzko bylo příčinou, že Vendy se na břeh nedostala, ale spadla mezi stěnu zdymadla naší lodi do vody. Hned se snažila dostat se za maminou na břeh, ale ten byl vysoko nad Vendy. Tak a co teď? Mamina na mne volala, abych něco dělal, tak jsem oblečený, jak jsem byl, skočil do vod kanálu za Vendy. Ještě jsem stačil z náprsní kapsy vyhodit mobil na břeh. Stále se nedařilo dostat Vendy ven z vody, naopak mne dost poškrábala, jak se snažila na mne zachytit. V tu chvíli se objevil na lodi i rozespálý Kája se slovy „co tam děláte?“. Teprve později nám řekl, že si myslel, že hrajeme nějakou bojovou hru. Vyzval jsem ho, aby nám z lodi hodil záchranný kruh, což nám s Vendy pomohlo se zklidnit a držet se na vodě. Snažil jsem se Vendy odtáhnout na druhý břeh už mimo zdymadlo, kde bylo možné z vody vylézt přes nízký břeh. Vendy se mi ale zase uprostřed zdymadla vytrhla a zase plavala ke břehu, kde byla mamina. Tak mne napadnul figl a poslal jsem maminu na druhý břeh přes přemostění zdymadla a zpět až k tomu nízkému břehu. Odtud na Vendy zavolala, já ji v klidu pustil a tak Vendy doplávala a vylezla na břeh celá šťastná, že je zase u maminy. Záchrana Vendy se podařila. Musel jsem se celý převléknout po horké sprše a mohli jsme pokračovat v naší plavbě. S maminou to hodně zamávalo a do skončení naší plavby hlídala Vendy u každého přivazování.

V pauze na oběd u Damparis probíhalo sušení a hlavně uklidnění z prožitého stresu. Pak už jsme se vydali přes zdymadlo zpět na řeku, když jsme odevzdali dálkový ovladač. Dopluli do přístavu v St.Jean de Losne, kde jsme uvázali loď před dalším spaním. Procházka po městě byla zakončena posezením v zahradní restauraci na pobřeží řeky.

Ráno po snídani ve čtvrtek 7.6. jsme ještě vyrazili na nákup, abychom doplnili zásoby a koupili nějaké drobnosti. Na zdymadle před Auxonne se nám podařili zaklínit naši loď tak, že jsme s ní nemohli hnout ani na jednu stranu. Byla vzpříčena mezi stěnami zdymadla. Teprve nějakým postupným odlehčováním přídě a zádě se nám podařilo rozhoupat loď a uvolnit ji ze sevření zdymadla. Uff... Další komplikace, ale zase s dobrým koncem. Pak už s přestávkou na oběd v Auxonne jsme pokračovali po proudu řeky Saône až do města s naším domovským přístavištěm. Uvázali jsme tentokrát na břehu řeky u městského mola. Mamina s Kájou už připravovali nádobičko na rybolov. Ale nezdařilo se, úlovek žádný.

Dopoledne v pátek 8.6. jsme nejdříve zakotvili u malého mola v přírodě. Teprve po uvázání jsme zjistili, že dřevěná podlaha mola je ztrouchnivělá, ale to už naše Vendy skáče ven na břeh a raduje se z volného pohybu. Museli jsme položit můstek, který je vždy součástí každé lodi, abychom se dostali i my na břeh. Dali jsme kávu, Kája s Vendy se proběhli a mohli jsme pokračovat dál. Přes zdymadlo jsme se dostali do spojovacího kanálu, který byl pro plavbu příjemnější, než řeka.

Propluli jsme už zase na řece kolem městečka Mantoche, kde jsme si naplánovali zastávku na zpáteční plavbě. Pak už jsme dorazili do města Gray, kde jsme uvázali v přístavu u Pont de Pierre. Tady jsme strávili od odpoledne v pátek až do odpoledne v sobotu. Procházky po městě, koupání Vendy v řece, odpočinek. Docela jsme si to užili, nikam jsme nespěchali. Dali jsme ještě oběd v restauraci na pobřeží.

Na zpáteční plavbě jsme se skutečně zastavili v Mantoche, kde jsme zůstali až do neděle 10.6. Nějak už jsme nechtěli vymýšlet další trasy, i když se nabízela plavba do Dijonu, velkého regionálního centra, po kanálu Marne. Znamenalo by to ale zase proplutí velkého množství 22 zdymadel na 25 km plavby. Byl jsem demokraticky přehlasován, že už tam nepoplujeme a raději budeme odpočívat. Takže poslední 2 dny jsme strávili válením se na lodi nebo procházkami po městech a okolí. V neděli navečer jsme vyrazili na naši poslední část plavby z Heuilley do našeho mateřského přístavu v Pontailler, kde jsme vyčistili loď a zabalili k rannímu předání. Pak už nás čekala dlouhá cesta domů. Zážitků z dovolené bylo dost, možná trochu atypická, ale nakonec je na co vzpomínat. Vždyť jsme zvládli 182km a 28 zdymadel.

Vlastimil Pabián, Chabařovice 10.3.2021

Ještě ukázka plánu dovolené, který připravuji od r.2009 pravidelně na každou naši cestu.

Dovolená Francie 3.6.-11.6.2012									
datum	čas odjezdu	start	cíl		km	dobu cesty	čas dojezdu	EUR	Kč
03.06.2012	8:00	Chabařovice	Rottweil		660	8:00	16:00		1584
	16:00	Rottweil	Rottweil	aquapark		2:00	18:00	9	
	18:00	Rottweil	Colmar	F1	141	2:00	20:00	60	338,4
04.06.2012	9:00	Colmar	Pontailleur sur Saone		217	3:00	12:00	40	520,8
	15:00	Pontailleur sur Saone	Dole-Bessancon a zpět	loď do 11.6.	160	7dni	9:00	903,6	
11.06.2012	10:00	Pontailleur sur Saone	Sinsheim		423	5:00	15:00		1015,2
	15:00	Sinsheim	Sinsheim	muzeum letadla		2:00	17:00	40	
	17:00	Sinsheim	Chabařovice		545	7:00	0:00		1308